

Farkas Wellmann Éva

TAMÁSI ÁRON ELÁRVULT STÁCIÓI

Most már jelek csak, árvult stációk.
 Iratokkal, helyrajzi számmal,
 fényképek tömkelegével, száz vitával
 bizonyíthatóan: élt ez az ember.
 Megfogni próbálja megannyi számadat,
 de az emlékezet lassanként kisiklik,
 és az egymással feleselő
 vagy párhuzamokba rendeződő
 történetek alól már csak az
 idült lelkesedés szüremlik.
 Derű.
 Egy ellőtt hüvelykujjú kisgyerek
 riadt bája, aki büntetésül kapja az iskolát.
 Rádörren a nagybácsi-prépost.
 Azt javaslom e helyzetben én most,
 hogy földmunkára alkalmatlan lévén...
 Aztán a fegyver átka elől menekülni
 mégsem tudó, háborúságok tanúja-felnőtt
 egyre szakadozó mosolya.
 Az otthoniakat féltő levelek.
 Az egyre cserélődő fiatal feleségek.
 (Mind lányok.)
 A makacsul íródo Székelyföld
 Kolozsváron, majd Budapesten
 (egy ideig előbb Amerikában),
 a Magdó által festett anyaportré alatt.
 A meg-megújuló száműzetés kedélye.
 (Két világháborúval, egy forradalommal.)
 Csempészni haza a híreket.
 De nem járhatók át ezek a határok.
 Megmenteni a távolból is
 a rokonok egészségét,
 a zsidó ismerősöket az elhurcolástól.
 Az édesanyát az aggodalomtól.

Ötvenhatot a bemocskolástól.
 Magát nem a megbetegedéstől.
 Megírni az otthont még több alakban.
 Bajlátott emberré válni. Megtöretni.
 Egyetlen diagnózissá lenni.
 Névvé, halál okává lenni.
 Ezt bizonyító dokumentummá lenni.
 Vonatra tetetni, s feladatni
 az öcs nevére, a hajdani címre, Farkaslakára.
 Számos anyagi, érzelmi és irodalmi jellegű
 problémává lenni.
 (Kisimult arccal mindezzel nem törődni,
 a derültséget mégiscsak hátrahagyni.)
 Két cserefa árnyékába lefeküdni.

Székelyföld, 2016/11.